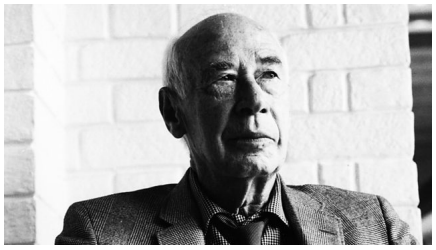
Εάν και εφόσον, ο πρώ ην βουλευτής της Ν.Δ. αποδειχτεί και δευτεροδίκως ότι είναι ένοχος για όσα τον κατηγορούν, καλό θα είναι να επανεκτιμήσουμε το τι γέννησε η δημοσιότητα της υπόθεσής του.

Henry Miller. Ερήμην αρωγός σε μια ατυχή απόπειρα, ανώ τερου επιπέδου, επικοινωνιακού παιγνίου.

Η πολιτική του θέση και ο συμβουλευτικός του ρόλος στον πιθανό επόμενο πρωθυπουργό τούτης της χώρας, είναι η ειδοποιός διαφορά με όποιον άλλο ύποπτο ή καταδικασμένο για παρόμοια αδικήματα. Και εκεί παίζεται το παιχνίδι, συνειδητά πια, ως ένα ακόμα πεδίο μάχης, στον ευρύτερο πόλεμο των επικείμενων εκλογών.

Κατ' αρχάς, ο κατηγορούμενος, αν και πρωτοδίκως καταδικασθείς, είναι ελεύθερος. Μην το λησμονούμε αυτό. Η υπεράσπισή του υποστηρίζει ότι είναι θύμα πολιτικής σκοπιμότητας. Εξ όσων όμως, έγιναν γνωστά από τη δικογραφία, με πληθώρα στοιχείων από τις αρχές ασφαλείας της Μολδαβίας, η ενοχή είναι αποδεδειγμένη. Εκτός αν υπάρχει λογικός πολίτης του κόσμου, που να πιστεύει ότι Μολδαβία έχει λόγους να παγιδεύσει τον κατηγορούμενο με σωρεία ψευδών στοιχείων. Αυτά για το νομικό κομμάτι, όπου αναμένεται και η εκδίκαση στο εφετείο.

Στο ηθικό κομμάτι τα πράγματα είναι περισσότερο από ξεκάθαρα. Αυτό που σημαδεύει την ιστορία, δεν είναι η αποκλίνουσα, για να τεθεί πολύ – πολύ κομψά, σεξουαλική του συμπεριφορά. Αποκλίνουσα σχετικά με την ηλικία των συντρόφων και των τρόπων προσέγγισης και όχι των ομόφυλων προτιμήσεων του κατηγορουμένου. Είναι ότι μετείχε συνειδητά και έμπρακτα σε ένα διεθνές κύκλωμα εκμετάλλευσης ανηλίκων. Είναι ότι με ελάχιστα για αυτόν ποσά, εκμεταλλευόταν την δυστυχία πάμπτωχων ανθρώπων, τροφοδοτώντας, στηρίζοντας μια παγκόσμια πληγή, ένα σύγχρονο δουλεμπόριο.

Υπάρχει όμως και το κομμάτι της διαχείρισης της είδησης. Αν π.χ. η «Καθημερινή», βρισκόταν υπό τις εντολές της **Βλάχου** δεν θα δημοσιευόταν ένα άρθρο σχεδόν υποστηρικτικό, ή έστω απαλλαχτικό προς τον καταδικασθέντα. Δεν είναι τόσο η τοποθέτηση που αιφνιδιάζει, όσο η επιχειρηματολογία. Εάν γράφτηκε με νηφαλιότητα αποκαλύπτει πλήρη άγνοια των στοιχείων της υπόθεσης. Εάν δημοσιεύτηκε ανιδιοτελώς, κρύβει πελώρια αστοχία.

Ίσως δεν θα δημοσιευόταν, επί Βλάχου, διότι η εκδότρια ήταν μόνον εκδότρια. Κι όχι επιχειρηματίας με πολλές άλλες δραστηριότητες. Ενδεχομένως διότι ήξεραν καλύτερα να σκουπίζουν τις ακαθαρσίες της παράταξης, Πιθανόν διότι δεν είχαν τέτοιου είδους ακαθαρσίες. Για το υπόλοιπο κομμάτι των Μ.Μ.Ε. που απέκρυψαν την καταδίκη, δεν είναι ωφέλιμο να γίνει λόγος, διότι έχουν από καιρούς αποκαλύψει το ρυθμιστικό τους ρόλο στην υπόθεση ενημέρωση. Δυσάρεστο.

Ακόμα πιο δυσάρεστο φαινόμενο, ωσαύτως και επικίνδυνο, είναι ο φανατισμός που περιβάλει σχεδόν κάθε έκφραση του Δημόσιου βίου, από λειτουργούς, κατά κανόνα, ανεπαρκείς. Ένας φανατισμός, που ακολουθεί πιστά ο βαυκαλιζόμενος, και ως κυρίαρχος, μα σε μεγάλο βαθμό ανενημέρωτος ή ακόμα χειρότερα κακοενημερωμένος ως εκ τούτου και κατευθυνόμενος, λαός.